

Arrest

nr. 223 254 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2016 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met mevrouw F. E. met Belgische nationaliteit. Op 18 oktober 2018 krijg verzoeker vervolgens verblijfsrecht en op 8 november 2017 een F-kaart geldig tot oktober 2022.

Op 14 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 februari 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): Y.

ationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1991

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:(...)

Verblijvende te: (...) ANTWERPEN

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam op 18.10.2017 het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een visumaanvraag type D, in functie van zijn Belgische echtgenote zijnde E. F. (RR: ...), met wie hij op 11.08.2016 in het huwelijk trad. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier en het Rijksregister blijkt immers dat betrokkene en mevr. E. sinds 08.03.2018 feitelijk gescheiden zijn en dat de echtscheidingsprocedure zou worden opgestart.

Betrokkenen vormen duidelijk geen familiale cel meer. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief dd. 02.02.2018 werd aan betrokkene betekend op 05.04.2018. Betrokkene heeft volgende stukken voorgelegd:

- *Verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 04.05.2018*
- *Attest Atlas waaruit blijkt dat betrokkene een afspraak had op 11.06.2018. Het doel van die afspraak noch het komen opdagen op de afspraak blijkt uit het voorgelegde attest.*
- *Attest Atlas waaruit blijkt dat betrokkene verwacht wordt in de periode van 1.01.2018 tot 05.03.2018 voor het volgen van de cursus Maatschappelijke Oriëntering en bijbehorend attest waaruit blijkt dat hij voor deze cursus is geslaagd.*
- *Inschrijvingsformulier Atlas voor lessen Nederlands NT2 Breaktrough van 10.01.2018 tot 19.04.2018*
- *Ontvangstmelding AHOVOKS (Agentschap Hoger onderwijs, Volwassenenonderwijs, Kwalificaties & Studietoelagen) mbt gelijkwaardigheidsaanvraag van betrokkene dd. 26.04.2018 met dossiernummer 2018/1546/SPGI*
- *Attest OCMW Borgerhout dd. 02.05.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg*
- *Arbeidsovereenkomst bepaalde duur bij (...)BVBA van 26.04.2018 tot 25.07.2018; geen bijbehorende loonfiches voorgelegd. Geen zicht op de bestaansmiddelen.*

De aan betrokkene betekende brief vermeld voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+ kaart". Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Betrokkene is gehuwd met de referentiepersoon op 11.08.2016 in Marokko. Voorts is betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon van 18.10.2017 tot 08.03.2018. Betrokkene is bijgevolg heden geenszins 3 jaar gehuwd geweest met referentiepersoon, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Hierdoor kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater §4, 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn ook de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° voor betrokkene niet van toepassing. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 42 quater, §4, 4° omschreven, daartoe legt betrokkene eveneens geen documenten voor, noch blijkt iets in die aard uit het dossier. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Ondanks dat het huwelijk nog niet werd beëindigd kan het verblijf van betrokkene wel degelijk worden ingetrokken. Immers, er is geen gezinscel meer en er is nergens in het dossier sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld (geweest) te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 18.10.2017, datum afgifte bijlage 15) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 26 jaar lang in zijn land van herkomst.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Wat betreft de documenten/attesten van Atlas aangaande de cursus Nederlands tweede taal en de documenten

betreffende de cursus maatschappelijke oriëntatie dient opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regio taal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Ook de lopende gelijkwaardigheidsaanvraag bij het AHOVOKS kan geen element uit maken van integratie waarom deze beslissing heden niet zou mogen worden genomen, het is niet duidelijk wat betrokkene als gelijkwaardig zou willen laten erkennen en wat dit zou kunnen betekenen voor betrokkene hier in België. Het is eveneens niet duidelijk of betrokkene inmiddels reeds een antwoord kreeg op zijn aanvraag.

Voor wat betreft het voorgelegde attest van de mutualiteit dient opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Dit gegeven bewijst bijgevolg eveneens niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België. Voor wat betrokkene economische situatie betreft, louter het gegeven dat betrokkene geen steun ontvangt van het OCMW kan een intrekking van het verblijf niet verhinderen: het is, net zoals de tewerkstelling, zeker een positief element, echter getuigt het niet van een integratie in die zin dat betrokkene er verblijfsrecht zou moeten kunnen aan ontleen.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is, het einde van de relatie wordt bovendien nergens door betrokkene betwist. Daarenboven zou de echtscheidingsprocedure door referentiepersoon in gang worden gezet. Er is nergens in het dossier enige blij van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is redelijk te stellen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In zijn verzoekschrift voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

2.1. Enig middel

Aangaande het enig middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

In haar nota met opmerkingen stelt verweerster dat de echtscheidingsprocedure is gestart maar staat dit nog steeds niet met documenten.

Verzoeker wenst te herhalen dat hij nog steeds gehuwd is met mevrouw F. E. en dat zij nog steeds niet gescheiden zijn.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing wel dat er een echtscheidingsprocedure zou ingeleid worden echter wordt dit niet gestaafd met documenten.

Verzoeker herhaalt dat hij nog steeds in bemiddeling is met zijn echtgenote om te zien of er een verzoening nog mogelijk is. Verzoeker begrijpt niet waarom de echtgenote hem zover heeft gekregen dat hij gans zijn hebben en houden heeft moeten achterlaten in Marokko en voor haar heeft moeten kiezen om hem dan zomaar te laten vallen. Verzoeker was een goede student in Marokko, heeft een diploma behaald en heeft hiervan de gelijkwaardigheid aangevraagd.

Verzoeker heeft sedert zijn aankomst in België de nodige inspanningen gedaan om zich te integreren in België. Verzoeker heeft zich ingeschreven voor het volgen van de Nederlandse taal, heeft deze ook effectief gevolgd en heeft ook de inburgeringscursus afgelegd.

Verzoeker heeft altijd de nodige inspanningen gedaan om te werken in België. Hij is nooit ten laste gevallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoeker heeft verschillende arbeidsovereenkomsten gehad en is nog steeds tewerkgesteld. In bijlage worden de stukken toegevoegd.

Verzoeker heeft zich bijgevolg op voortreffelijke wijze geïntegreerd en voorziet in zijn eigen levensonderhoud terwijl hij ook een bijdrage levert aan de onthaalgemeenschap.

Een negatie van al deze elementen kan niet ernstig genomen worden. Dit doet afbreuk aan alle inspanningen die verzoeker heeft gedaan om zich te integreren in de maatschappij. Indien verzoeker deze inspanningen niet had gedaan dan zou verweerster dit als een extra argument gebruiken en stellen dat verzoeker niet of geen moeite had gedaan om zich te integreren in de maatschappij. Begrijpe wie begrijpen kan.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze is genomen. In het motief wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikel 40^{quater} van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing

strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Deze aangevoerde schendingen dienen te worden beoordeeld in het licht van artikel 40^{quater} van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.3 *In casu* werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. De gemachtigde motiveert dat overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier en het Rijksregister immers blijkt dat verzoeker en mevrouw E. sinds 8 maart 2018 feitelijk gescheiden zijn en dat de echtscheidingsprocedure zou worden opgestart. Verder motiveert de gemachtigde dat voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met de referentiepersoon beëindigd is en het einde van de relatie bovendien nergens door verzoeker wordt betwist. Daarenboven zou de echtscheidingsprocedure door de referentiepersoon in gang worden gezet en is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe

relatie die verzoeker zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen, aldus de gemachtigde.

In de bestreden beslissing wordt tevens onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet gemotiveerd omtrent de mogelijke humanitaire bezwaren die bij de beëindiging in overweging moeten worden genomen. Verzoeker kreeg de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Er werd hem een brief van 2 februari 2018 betekend op 5 april 2018 en de stukken die door verzoeker werden neergelegd worden opgesomd. Verzoeker betwist niet dat slechts deze stukken werden voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld dat in deze brief eveneens te lezen staat dat verzoeker de dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte dient te brengen van alle (relevante) wijzigingen van zijn situatie en het dossier dient te actualiseren tot aan de ontvangst van de F+ kaart. De gemachtigde vermeldt dat er geen documenten in die zin werden voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zijn aangezien verzoeker niet gedurende 3 jaar gehuwd is geweest met de referentiepersoon, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk waardoor niet wordt voldaan aan artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn ook de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet niet van toepassing. Er worden geen documenten voorgelegd, noch blijkt iets in die aard uit het dossier zodat artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet evenmin toepassing vindt, zo stelt de gemachtigde. Verder worden de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet besproken. De gemachtigde besluit dat het redelijk is te stellen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat verzoeker op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Verzoeker benadrukt dat hij nog steeds gehuwd is met mevrouw F. E. en dat zij nog steeds niet gescheiden zijn. Hij stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat een echtscheidingsprocedure zou ingeleid worden, maar dat dit niet wordt gestaafd met documenten. Verzoeker betoogt verder dat hij nog steeds in bemiddeling is met zijn echtgenote om te zien of verzoening nog mogelijk is. Hij zet uiteen dat hij niet begrijpt waarom de echtgenote hem zover heeft gekregen dat hij gans zijn hebben en houden heeft moeten achterlaten in Marokko en voor haar heeft moeten kiezen om hem dan zomaar te laten vallen, dat hij een goede student was in Marokko, een diploma heeft behaald en hiervan de gelijkwaardigheid heeft gevraagd.

De Raad stelt vast dat verzoeker de gedane vaststellingen volgend uit het rijksregister als dusdanig niet betwist. Verzoeker geeft niet aan dat hierbij werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Bovendien toont verzoeker de bemiddelingspogingen niet aan.

In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar de mogelijkheid op verzoening en met zijn betoog voorhoudt dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat in zijn situatie pas een einde kon worden gesteld aan zijn verblijfsrecht wanneer zij uit de echt was gescheiden en niet op basis van de vaststelling dat er niet langer sprake was van een gezamenlijke vestiging, benadrukt de Raad dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 van het arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) een voorbehoud maakt met betrekking tot de zinsnede *“of er is geen gezamenlijke vestiging meer”* uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42ter van de vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Verzoeker is immers de Marokkaanse echtgenoot van een Belgische vrouw van wie niet wordt aangetoond dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geldt *in casu* derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent *“een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.”* De Raad merkt verder op dat uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42^{quater} blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen geïntegreerd worden,

met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (cf. RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat niet langer bleek dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging. Hiertoe is op zich geen samenwonen vereist, doch wel een minimum aan relatie of gezinscel tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Louter algemene beweringen van verzoeker in deze zin kunnen *in casu* niet volstaan om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beëindigingsbeslissing. Er wordt *in casu* dan ook niet aangetoond dat er een minimum aan relatie bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Het betoog van verzoeker dat betrekking heeft op het al dan niet ontbonden zijn van het huwelijk is niet dienstig.

Met betrekking tot de elementen van integratie verwijst verzoeker opnieuw naar het aanleren van de Nederlandse taal, de inburgeringscursus, zijn tewerkstelling en stelt hij dat hij nooit ten laste is gevallen van het sociale bijstandstelsel. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten niet worden aanvaard. Verzoeker gaat niet op concrete wijze in op deze motieven maar beperkt zich tot een algemeen betoog waarin hij in wezen de elementen herhaalt en slechts aangeeft het niet eens te zijn. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Wat de stukken gevoegd bij het verzoekschrift betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker niet betwist slechts de opgesomde stukken in de bestreden beslissing te hebben voorgelegd. Wat de overige stukken betreft, toont hij niet aan dat hij deze heeft voorgelegd zodat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoeker kan de stukken ook niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, kennelijk onredelijk zou zijn of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. In tegenstelling tot wat verzoeker aldus betoogt, kon de gemachtigde – na het in acht nemen van het onderzoek conform artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en na te hebben vastgesteld dat de uitzonderingsgronden van artikel 42*quater*, § 4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zijn – *in casu* wel degelijk overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht.

Een schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN